

Martina
Kováčiková

**Budeš
iba
moja**

MARENČIN PT

Martina Kováčiková
budeš iba moja

MARENČIN PT

© Martina Kováčiková, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
865. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0726-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0727-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0728-3 (ePub)

Prológ

Volám sa Natália, mám 28 rokov a som právnička... teda vlastne takmer advokátka. Od advokácie ma delia len advokátske skúšky, ktoré ma čakajú o pár týždňov. V súčasnosti som koncipientkou v jednej z najúspešnejších advokátskych kancelárií v meste. Bývam v luxusnom štvorizbovom byte v River Parku spolu so svojím snúbencom. Kristián je realitný maklér a je odo mňa o desať rokov starší. Pred ôsmimi rokmi prevzal od svojho otca rozbehnutú realitnú kanceláriu s prominentnou klientelou. Svadbu plánujeme v priebehu budúceho roka. Mala by to byť obrovská honosná slávnosť, na ktorej sa zúčastnia i najvýznamnejšie médiá. Po svadbe je naplánované dieťa a po ňom ešte jedno. Aj to je dôvod, prečo sa nám práve stavia dom v luxusnej okrajovej štvrti mesta. Všetko to znie veľmi krásne a verím tomu, že mnohé ženy by pre takýto život urobili čokoľvek, naozaj čokoľvek. No ja mám jediný sen – stať sa úspešnou advokátkou. Tento môj sen sa však prieči s tým, ako si náš život predstavuje Kristián. On vyrastal v rodine, kde ženy nikdy nepracovali a peniaze domov nosili len muži. Jeho otec je maximálne pohoršený tým, že ja v práci trávim mnohonásobne viac času ako doma. Kristiánova mama zas nerozumie tomu, že pre mňa nie je prioritou číslo jeden mať byt zariadený podľa najnovších trendov a zaria-

denie obmieňať minimálne raz ročne. Sme spolu už takmer šesť rokov. Spoznali sme sa, keď som bola v poslednom ročníku na vysokej škole. V tom čase som pracovala ako právna asistentka v advokátskej kancelárii, kde som aj teraz. Kristián tam bol riešiť nejaké zmluvy. Celý čas zo mňa nespustil oči, a keď odchádzal, pozval ma na obed. Keďže je to typ muža, o akom sníva snád každá, nemusel ma dlho presviedčať. Náš vzťah nabral na obrátkach a dva mesiace na to som sa už z internátu sťahovala k nemu. Kristián je vysoký, vyšportovaný, s plavými vlasmi a jasnomodrými očami. A ten úsmev... ach... ako som ho kedysi milovala. Ako z reklamy na zubnú pastu. Ja som jeho presný opak, drobná, vlasy ako uhoľ a prenikavo zelené oči. Používal ma ako svoju ozdobu na všelijakých prominentných večierkoch, ktoré som z duše neznášala. Keď sme boli spolu tri roky, požiadal ma o ruku a ja som súhlasila. Vtedy som bola ešte slepo zamilovaná a nechcela som vidieť to, čo vidím dnes. Dohodli sme sa však, že so svadbou počkáme, kým si nespravím advokátske skúšky. To bola moja jediná podmienka. A tak som tu, uväznená v zlatej kľietke a rozmýšľam, ako z nej von...

1. kapitola

„Do čerta, kde zas sú?!“ behala som hromžiac po byte, pretože som klasicky nevedela nájsť svoje kľúče.

„Zas budem meškať na stretnutie,“ šomrala som si v predsieni.

„Hľadala si v kúpeľni?“ ozvalo sa zo spálne. Jasně, kúpeľňa, že mi to nenapadlo skôr. Vletela som do kúpeľne a začala sa prehrabávať v košíku so šminkami. „Mám ich!“ vykrikla som víťazoslávne. V tom ma však myklo, pretože Kristián stál v plnej svojej kráse vo dverách kúpeľne a ja som z jeho pohľadu presne vedela, čo bude nasledovať. „Zaslúžil by som si odmenu za to, že som ti ich našiel...“ Na sebe mal len boxerky a blížil sa ku mne ako šelma k svojej koristi. „Kristián, už teraz meškám. Nemôžem sa zdržiavať ešte viac.“ V zapätí som svoje slová oľutovala. „Tak ja som pre teba zdržiavaním?! V prvom rade si moja skoro žena, až potom nejaká poondiata právnička! Keď ti poviem, že chcem šukať, tak je tvojou povinnosťou mi vyhovieť!“ vrieskal po mne ako zmyslov zbavený. Vedela som, že nemám na výber a v hlave som si začala vymýšľať výhovorky, prečo zase meškám. Bude jednoduchšie vyhovoriť sa z meškania, ako vysvetľovať ďalšiu modrinu za posledných pár týždňov. Kým som sa ja zaoberala svojimi myšlienkami o výhovorkách v práci, Kristián mi agresívne trhal dole úplne nové silonky. Správal sa ako zviera. Vedela som,

že nemá význam brániť sa, a tak som len dúfala, že to nebude dlho trvať. V duchu som si ďakovala za to, že som sa dnes predsa len rozhodla vziať si sukňu a nie ten nohavicový kostým. Keď som sa myšlienkami vrátila späť do reality, Kristián už bol natoľko vzrušený svojím vlastným rozčúlením, že do mňa prirážal ako o život. A ja som držala. Sedela som v kúpeľni na práčke v mojej novej sukni vyhrnutej až pod prsia, s roztrhanými silonkami a mužom, ktorého som kedysi milovala, medzi mojimi nohami. Po chvíľke zreal od vzrušenia a posledný raz silno prirazil. Kým som sa stihla spamätať, už si naťahoval späť boxerky a odchádzal preč z kúpeľne. A ja? Ostala som tam sedieť so stekajúcim semenom po stehnách. Do očí sa mi tlačili slzy, ale zaprisahala som sa, že mu nedám ďalší dôvod na výstup. Bez slova som sa vyzliekla a vliezla do sprchy. Tak veľmi som si priała, aby tá sprcha zo mňa zmyla viac ako len pozostatky prechádzajúceho sexu.

O pätnásť minút som už sedela v aute a vychádzala z podzemnej garáže. V kabelke mi začal vyzváňať mobil a ja som presne vedela, kto mi volá. „Adrián, prosím ťa, nehnevaj sa. Už som na ceste. O desať minút som v kancelárii. Mali sme doma menší problém, ale už sa to vyriešilo. Fakt ma to mrzí.“

„Naty, tento týždeň meškáš už druhýkrát!“

„Ja viem, strašne ma to mrzí a sľubujem, že sa to viac nestane.“

„V poriadku, pohni si. Čaká nás klient,“ zložil a ja som vedela, že ma ešte bude čakať vysvetľovanie. V kancelárii si všetci pošuškovávali o tom, že môj život s Kristiánom nie je prechádzka ružovou záhradou, ale nikto sa neodvážil na to opýtať a tobôž nie komentovať to. Dokonca ani keď som sa pred dvomi rokmi prvýkrát objavila v kancelárii s monoklom pod okom. Vtedy všetci uverili, že som až také motovidlo, že som v noci vrazila do otvorených

dverí. Cesta do kancelárie našťastie zbehla rýchlo, pretože ranné kolóny sa už ako tak rozpustili. Vbehla som do vnútra, kde ma už čakala naša recepčná Katy, ktorá mi rovno vzala kabát a tašku a ja som vyrazila smer zasadačka. Z Adriánovej tváre som vyčítala, že sa na mňa veľmi hnevá, ale súčasne som v nej videla ľútosť. Vysvetľoval nášmu najväčšiemu klientovi našu najnovšiu stratégiu a predostieral mu všetky možnosti, ktoré máme. Snažila som sa čo najrýchlejšie zorientovať, aby som prípadne mohla Adriána dopĺňať. Stretnutie prebehlo vcelku hladko a o hodinu už bol spokojný klient na odchode. Keď som sa zdvihla, že pôjdem k sebe, Adrián mi pred nosom zatvoril dvere.

„Natália, musíme sa porozprávať. Takto to ďalej nepôjde.“

„Ja viem, veľmi ma mrzí, že som zas meškala. Sľubujem, že sa to už nestane. Mali sme doma s Kristiánom...“ nenechal ma dokončiť.

„Ten chlap je tvojím životným prekliatím. Mala by si si konečne rozmyslieť, čo vlastne chceš. Dal som ti šancu ako nikomu inému. Pracuješ u mňa od školy. O pár týždňov máš advokátske skúšky. Si pre mňa hotový človek a navyše viem, čo v tebe je. Ponúkol som ti miesto advokáta. Ale ak mieniš pristupovať k svojej práci tak ako posledných pár mesiacov, budem musieť svoju ponuku zvážiť.“ Odmlčal sa a ja som len tupo hľadela do zeme. Mal pravdu. Posledné mesiace som večne meškala, odmietala som chodiť na pracovné večere, na stretnutia s klientmi po skončení pracovnej doby. Nemohla som mu však povedať, že na vine je môj drahý snúbenec.

„Naty, si najlepšia z najlepších, tak sa prosím zamysli nad svojimi prioritami.“ Zmlkol a ja som vedela, čo bude nasledovať. „Mala by si zvážiť, či ti ten chlap stojí za to, aby si zahodila svoju budúcnosť.“

„Adrián, ja... ja sľubujem, že sa polepším.“ Viac som nedokázala povedať a on vedel, že je to pre mňa vnútorný boj. Adrián mi bol čosi ako otec. Vybral si ma ako svoju asistentku, ešte keď som bola na vysokej škole. Po skončení školy mi bez váhania ponúkol miesto koncipienta. Mal tesne pred päťdesiatkou a jeho životom bola táto kancelária. Nemal ženu, ani deti, hovorieval, že on sa oženil so spravodlivosťou. Bol pre mňa vynikajúcim učiteľom. Bez neho by som sa nedostala tam, kde som. Už len kvôli tomu som voči nemu cítila akúsi potrebu revanšovať sa mu.

Prešla som so zvesenou hlavou do svojej kancelárie. Ako jediná koncipientka som mala vlastnú kanceláriu. Dominoval jej tmavý rohový stôl. Za dverami bolo niekoľko presklených skriň so spismi klientov, na druhej strane kancelárie kraľoval krémový gauč a konferenčný stolík. Ostatní koncipienti sedeli v openspace kancelárii, kde to miestami znelo ako v úli. Pracovné stoly mali poodelované len drevenými plentami, ktoré všetkým slúžili ako nástenky, a tak mal každý z koncipientov na nich množstvo farebných papierikov s poznámkami, kontaktmi či termínmi. V celej advokátskej kancelárii pracovalo dokopy desať ľudí. Traja advokáti, recepčná, právna asistentka, štyria koncipienti a ja. Jeden z advokátov sa chystal odísť, pretože sa s celou rodinou sťahoval do zahraničia a práve jeho miesto mi Adrián ponúkol. A ja som si zas mala nájsť náhradu na moje miesto. Nájsť dobrého koncipienta však vôbec nie je jednoduché. Väčšina z nich ujde po veľmi krátkej dobe, pretože tieto miesta nie sú ktovieako platené a práce je viac než dosť. Niečo také ako pevná pracovná doba pre koncipienta neexistuje. Adrián zastával názor, že v kancelárii chce mať päť koncipientov, ale chce, aby sa každý venoval inému právu. Ja som bola expert na

rodinné právo a právo sociálneho zabezpečenia a práve to ma robilo výnimočnou, pretože väčšina advokátov sa týmto dvom právam venuje len okrajovo a nevedia v jednotlivých prípadoch presiaknuť do takej hĺbky ako ja. Ostatní koncipienti v kancelárii majú rozdelené občianske právo, trestné právo, obchodné právo a medzinárodné právo.

Klesla som do kresla a premýšľala som, ako toto všetko vyriešim. Diskutovať s Kristiánom o mojej práci je veľmi riskantné. Nepraje si, aby som sa „flákala“ s klientmi. Mám vraj byť doma a chystať mu večeru, pretože to on nosí domov peniaze a len vďaka nemu si žijem v takom luxuse. Na druhej strane moja práca bola to, čo som milovala najviac na svete a nechcela som sa jej vzdať. Tvrdo som pracovala, aby som sa dostala tam, kde som. Prišla som k záveru, že aj tak teraz na nič neprídem, a tak som radšej zapla notebook a skontrolovala si poštu. Doobedie zbehlo neskutočne rýchlo. Mala som toľko práce, že som hlavu odtrhla od notebooku, až keď mi Katy zaklopala, či nejdem na obed. Vtedy som si uvedomila, aká som hladná, a tak som bez váhania vzala peňaženku, kabát, kľúče a vyrazila som. Obеды s kolegami boli pre mňa vždy relaxom. Ich problémy, ktoré pri obede riešili, boli pre mňa únikom z mojej vlastnej reality. Nikto z nich nemusel riešiť šialene žiarlivého a násilníckeho snúbenca. Väčšinou sa rozoberali rôzne párty či koncerty, ktoré navštívili cez víkend, alebo ich dovolenky. Katy bola zo všetkých najmladšia. Mala 20 rokov a jej snom bolo nájsť si svojho princa a odísť žiť do Francúzska. Svet a život v ňom bol pre ňu ešte príliš jednoduchý a ja som jej to často závidela. Na obed sme išli do vietnamského bistra blízko našej kancelárie.

„Už máte termín svadby?“ spýtala sa ma Katy medzi dvomi lyžicami polievky.